Opdracht: De Verborgen Stad

Een stad die niet op de kaart staat, maar wel bestaat. In herinnering, in verlangen, in verbeelding. Dit thema nodigt uit om een wereld te creëren die voelbaar wordt voor de lezer.

Het thema mag vrij en poëtisch worden uitgewerkt, mits het duidelijk herkenbaar aanwezig is in het gedicht.

Kaders voor het gedicht:

- Vrije versvorm.
- Titel verplicht.
- Bouw een consistente sfeer op.
- Laat werkelijkheid en verbeelding subtiel in elkaar overlopen.

De vertellingen van de verborgen stad

Ik weet niet zo goed wat er met me gebeurt
wanneer ik door de stad loop,
op weg naar huis.

Precies op het moment dat de avond is aangebroken,
maar de dag het nog niet wil weten,
zodat, hoewel de duisternis al is gekomen,
de dag onwelwillend is om te gaan.

Het is meestal op die momenten
dat etensluchtjes de avond vullen,
en er nog huiswerk aan de keukentafel wordt gemaakt.
Iemand schenkt zichzelf eindelijk een glas wijn in,
rondt de laatste dingen van de dag af.
Misschien staat er nog wel wat op de planning:
een training, een oefening van iets wat ik niet weet,
of wellicht een avondje uit.
Maar die kennis ontbreekt.

Ik zie het allemaal
door open ramen waarlangs ik loop,
nog niet gesloten
door gordijnen.

Hoewel ik niet probeer te kijken,
lukt het me gewoonweg niet te vermijden:
de beelden, de verhalen
die dan zichtbaar worden.

Ik weet niet precies wie ik ben op zulke momenten,
wanneer ik door de stad loop, op weg naar huis.

Op nummer 37 praat een oude vrouw met haar kater.
Hij zit naast haar aan tafel, zodat ze niet eenzaam is.

Niet veel later danst op nummer 48 een meisje op de keukentafel,
gekleed als sprookjesfee,
terwijl haar vader de jurk afspeldt voor wat ik denk:
het schooltoneel.

Ik weet niet zo goed wat er met me gebeurt
wanneer ik langs de huizen loop
en me bewust word van de verborgen stad.

Misschien ben ik een bezoeker, een vreemdeling,
iemand niet van hier,
die door de straten dwaalt op zoek naar verhalen:
de vertellingen van de verborgen stad.

Ik weet niet of het waar is wat ik verzin.
Het zou zomaar kunnen.
Heimelijk geloof ik, hoop ik,
dat ik niet de enige ben die dit ziet.

Passend bij novemberavonden ligt er, door de motregen, een waas om de maan.
Inmiddels ben ik nat geworden, maar het deert me niet.

Misschien versterkt het juist mijn gevoel van
onzichtbaarheid.

Ik loop door, langs huizen,
op weg naar wat ik ooit noemde: mijn thuis.

Hoewel ik het niet goed kan verklaren,
lijken de verhalen te dienen als inspiratie.
Misschien niet genoeg om de wereld te veranderen
of de mensheid te bewegen een andere kant op te gaan,
toch voldoende om, als een klein dapper weten,
moedig tegen elke twijfel in,
mij te troosten met de gedachte
dat, ondanks mijn falen,
mijn pogingen niet voor niets zijn geweest.